

По причина на такива съображения, азъ се бѣхъ рѣшилъ да се издадатъ обширно моитѣ спомени съ нужднитѣ бѣлѣжки *само слѣдъ смъртта ми*, за да се отклони всѣко съмнѣние врѣхъ моята личностъ, защото умрѣлия нѣма нужда отъ *никакви лични облаги*.

Но много мои приятели и историци, пишуци по нашитѣ комитетски работи, ме съвѣтвахъ, да издамъ споменитѣ си сега още при живота си, защото сжществувала голѣма празнина и неразбории по комитетскитѣ работи, като липсвали главнитѣ и сжщественни документи по това дѣло. На това азъ се рѣшихъ, — но прѣработихъ моитѣ спомени и изхвърлихъ изъ тѣхъ всички ония бѣлѣжки и описания на нѣкои наши родолюбци дѣйствующи оже-сточено за унищожението на *Първий Таенъ съзаклѣтъ български комитетъ*. Така, че тая книжка съ моитѣ спомени, която издавамъ днесъ, съдържа само кратко описание съ нужднитѣ документи за *съставянето на първий таенъ съзаклѣтъ комитетъ*, и моя труженически животъ, безъ никакви украшения и помпозни фрази, но само истинскитѣ факти, тѣй както сж слѣдвали. Съ това азъ мисля, че прѣдавамъ на българското общество и грядущето българско поколение едно вѣрно историческо дѣло, което послужи главно за освобождението на България.

Оставямъ, прочее, на безпристрастнитѣ читатели, да оцѣнятъ тѣзи мои неуморими трудове отъ най-младитѣ ми години, които изпълняватъ цѣлия мой нещастенъ животъ.

София, 1 януарий 1905 година.

Д-ръ J. Касабовъ.